

(metafora- és szimbólumrendszerrel alakuló) motívum és szövegelem ismétlődések, valamint – az erre épülő szemantikai szinten – az antropomorf vagy naturális lények közti kapcsolatrendszer poétikai szerepében megnyíló (a mimetikus kódrendszerbe nem beilleszthető) mitikus tradíciók perspektívája biztosítja.

Íme, ez a klasszikus retorika leírásra alkalmazott alakzatának, a hipotipózisnak láttató funkciója!

Az eddig szóba hozott példák arra utalnak, hogy az elbeszélői én hasa(dása) nem írható le egyértelműen reflektív vagy dialektikus elhasonulásként, amelyben

valamilyen narratív szerkezet továbbra is elősegíthetné az önmegértést. Még akkor sem, ha ez tartalmazná a legmegindítóbb mozzanatokot.

Mindebből persze nem következik semmi, holott elvben bármi következhetne belőle. Például, ha az érvényben lévő (maszkulin) metódusokon belül, azokat tudomásul véve, sőt végsőkig veszítve, a női artikuláció kereteit fáradhatatlanul tágítva, létrehozzuk a feminin és a maszkulin magyarságkép szerencsés egybeesését, akkor elmondhatjuk.

Hogy mit, azt egy következő tanulmányomban fogom kifejteni.

BERTA ZSOLT

Van, hogy költő vagyok

*Van, hogy zsírosnak érzem a létet
Hozzáragad a kezemhez, és hiába rázom,
nem szabadulok tőle.
Például mikor nem szeretem, hogy esik,
pedig tudom, hogy esnie kell, mert így van rendjén.
Esnie kell az én fejemre is éppúgy,
mint a száraz erdőre.
Van, hogy nem zenélnek a szavak,
csak kopognak, mint a szükséges eső.
Épp nem szeretem, csak azért ejtem ki őket a számból,
mert keserűek.
Bedobnák helyettük egy tik-takot,
hátha csók követi...
Van, hogy nem toporgok türelmetlenül,
s nem kérdezem, hol késik már ez a hülye tyúk.
Van, hogy mozdulatlan vagyok, nem akarok menni sehova.
Hacsak Istenhez nem, beolvasni neki.
Hétköznapi nem vagyok költő,
csak mikor zsírosnak érzem a létet.
Hozzáragad a tenyeremhez, le akarom rázni,
kezem, mint dagadt lepke röpköd arcom körül,
a szavak azt hiszik, őket vezényelem, ijedten sorba állnak.
Ha beteg vagyok, költő vagyok.
Nem kell verset írnom, elég,
hogy fájdalmaim vannak, fájdalom-szárnyak és fájdalom-kerozin.
Magasba repítenek, ahonnan kicsinek, jelentéktelennek tűnik
mindaz, amit bosszankodva kerülgetek, amikor röhögni tudok.
Van, hogy úgy érzem, semmi sincs, na és akkor mi van?
Van úgy, hogy költő vagyok.*

*Nem kell hozzá egy fia rím sem,
Csak a kín segítsen!*